

[Dohrmann]

kommer ud i landet og vælgerne kritiserer det, giver man udtryk for, at man havde en helt anden holdning.

Dengang hr. Poulsgaard kom med ideen, syntes jeg ikke selv, den var særlig god, men jeg skal ærligt tilstå, at jo længere jeg har gået og tænkt over det, jo bedre synes jeg egentlig, den er, for det har nemlig noget med demokrati at gøre.

Jeg synes, det er skrækkeligt, at en afslutningsdebat i Folketinget forud for et folketingsvalg kan bevirke, at en, der er heldig at komme med nogle bemærkninger, måske kan få en 8-10 mandater hjem i kassen. Jeg synes, det minder om en temmelig stor uvidenhed om de politiske forhold, og jeg synes virkelig, det er skrækkeligt, at vi i et demokrati på grund af en fjernsynsudsendelse kan flytte så mange stemmer.

Men som sagt, der er for mig overhovedet ingen tvivl om, at når man ikke støtter dette forslag, så er det, fordi man befinder sig hyggeligt og rart herinde på Christiansborg og er bange for at stå til ansvar over for sine vælgere. Det er det, der er sandheden, og det er derfor, man afviser det.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Jeg må bedrøve hr. Dohrmann med, at så godt spiller klaveret altså heller ikke, at jeg, uanset hvad jeg kommer med, kan komme på forsiden af Berlingske Tidende. Jeg er overbevist om, at enten skal det være en meget god historie, eller også så skal det være en meget væsentlig nyhed. Sådan fungerer det for mig, og sådan fungerer det formentlig for samtlige politikere her i Folketinget.

Men så vil jeg godt sige til hr. Dohrmann, at jeg tror ikke, hr. Dohrmann lyttede særlig godt efter det indlæg, som jeg havde, for nok var jeg modstander af Fremskridtspartiets forslag, men jeg gjorde mig sandelig til talsmand for, at der blev udvidet adgang til at transmittere fra Folketingssalen. Jeg tror, det er en god og en rigtig ting, som vi meget gerne vil støtte, men vi vil ikke tvinge Danmarks Radio til det.

Så kan jeg sige til hr. Poulsgaard, at det, jeg sagde om Fremskridtspartiet og transmissionerne, bestemt var ment som en venlighed og kærlig omsorg over for Fremskridtspartiet. Så optager hr. Poulsgaard det som en fla-

bethed – ja, der kan man se, hvad man har ud af sin venlighed.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Ja, man kan uddele roser på mange måder. Jeg havde nu heller ikke helt forstået det dér som en rose, men never mind.

Jeg synes, det var meget betegnende, for jeg tror, at hr. Poulsgaard og vi nogle gange går lidt fejl af hinanden i dette spørgsmål, og jeg tror i og for sig, at hr. Poulsgaard mener det rigtigt, for når hr. Poulsgaard kommer med eksempler som f.eks. Radiotinget, er der jo ingen af os, der er uenige. Jeg synes også, det er en god ting, men dér har vi jo netop dette, at man tager en enkelt sag frem og lader nogle komme med nogle hurtige bemærkninger og sætter det ind i en sammenhæng; det tror jeg da at folk har glæde af. Det er ikke, fordi det er journalister, der laver det. Det er, fordi det er bearbejdet, og hr. Poulsgaard måtte jo også indrømme, at som start på dagen måtte man så fortælle lidt om, hvad der skulle behandles i løbet af dagen, og på den måde er vi faktisk allerede i gang med at lave et egentligt program. Jeg ville godt have meget mere fra Folketinget, det har jeg ikke spor imod, for i modsætning til hr. Dohrmann kan jeg ikke se, hvor det er, jeg har noget monopol på at udtale mig. Jeg ved ikke, hvor mange linjer jeg har fået i Aktuelt det sidste år, men det er i hvert fald ikke sådan, at jeg føler, at jeg har et eller andet monopol, det kan jeg trøste hr. Dohrmann med.

Så nævnte hr. Poulsgaard til sidst en anden ting, nemlig at hvert parti skulle have 10 minutter af TV-Avisen. Jeg tror, de fleste af os har set disse 10 minutters film, som partierne producerer op til valgene, og jeg håber ikke, nogen mener, at det var lykken hver aften at skulle sidde og se Socialdemokratiets godheder i 10 minutter fremstillet som valgfilm.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Det var en enkelt bemærkning hos hr. Poulsgaard, der bringer mig herop her mod slutningen af debatten. Jeg er ikke tilfreds med at blive citeret for, at jeg nøjedes med at sige: det er ikke mit bord. Jeg vil godt udvi-